

РЕШЕНИЕ

№ 1385

гр. Плевен, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. И.А
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело №
20234430101432 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано въз основа на искова молба от Н. П. Н. от гр.П**** №20 ап.7 против **** със седалище и адрес на управление гр.П***** №108, представлявано от управителя А. Ц.. Ищецът твърди, че на 06.08.2015г. бил вписан като едноличен собственик на капитала на „****“ поради което се налагало да заплаща с лични средства някои задължения на дружеството. На 20.12.2017г. от банковата си сметка в „ПИБ“ заплатил частично издадената на „****“ фактура №1748/27.09.2012г. от „****“. На същата дата от същата банкова сметка превел по банковата сметка в „*****“ сумата от 10000 лева, с която заплатил дължимата от „*****“ по договор за кредит месечна вноска в размер на 5280 евро с легова равностойност 10326,78 лева. Твърди, че до момента посочените две думи не са му заплатени от „****“. Твърди, че върху двете суми ответното дружество му дължи и лихва за забава в размер на 6255,85 лева за периода от 20.12.2017г. – 20.12.2012г., както и законна лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата. Във връзка със задължението подал заявление за издаване на заповед за

изпълнение, по което било образувано ч.гр.дело № 6718/2022г. Срещу издадената заповед длъжникът подал възражение, което обуславя правния му интерес от настоящето дело.

В едномесечния срок ответникът представя писмен отговор, в който оспорва исковата претенция. Твърди, че ищецът не е имал правен интерес от изпълнение задължението на длъжника, което прави предявения иск неоснователен.

В съдебно заседание страните поддържат доводите от исковата молба и писмения отговор.

По допустимостта на молбата: Видно от приетото като доказателство ч.гр.дело № 6718/2022г., ищецът е подал заявление по реда на чл.410 ГПК срещу ответника. В законовия срок длъжникът подал възражение, че не дължи претендираните суми. С разпореждане 1609/08.02.2023г. съдът указал на заявителя, че в едномесечен срок може да подаде искова молба.

Съобщението е получено от кредитора на 15.02.2023г. и в едномесечния срок, кредиторът е предявил установителни иски по реда на чл.422 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното: Претенцията на ищеца намира своето правно основание в разпоредбата на чл.422 във вр. с чл.415 ал.1 от ГПК относно дължимостта на вземането по издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 6718/2022г. по описа на Плевенския районен съд. Предявените иски са допустими, тъй като във всички случаи, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на предвиден в закона несъдебен акт (несъдебно изпълнително основание) и срещу заповедта е подадено възражение, заявителят (кредиторът) разполага с възможността да реализира правата си, предявявайки претенцията по чл.422 от ГПК.

По делото не е спорно, че ответното дружество е регистрирано през 1998 г., като едноличен собственик на капитала бил ищецът Н. П. Н..

От представеното по делото ч.гр.дело №7502/2017г. по описа на РС Плевен се установява, че е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №4906/29.09.2017г. с която било разпоредено на „***** да заплати на „***** сумата от 5874,19 лева главница и 1793,45 лева лихва за забава, както и разноски по делото. По издадената заповед е издаден изпълнителен лист. В същата е отразено, че задължението произтича от такова по фактура 1748/27.09.2012г.

От представеното по делото ч.гр.дело №566/2018г. по описа на РС

Плевен се установява, че е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №495/30.01.2018г. с която било разпоредено на „***** да заплати на „***** сумата от 13528,97 лева главница и 4130,23 лева лихва за забава, както и разноси по делото. По издадената заповед е издаден изпълнителен лист. В същата е отразено, че задължението произтича от фактура №1824/29.03.2013г. Това приложено ч.гр.дело е ирелевантно в спора, тъй като задължението по тази фактура не е посочено като основание за задължение на ответното дружество, което задължение да е погасил ищеца.

По делото е представено пълномощно с нотариално заверен подпис на 12.10.2015г., с което А. Ц. Ц., в качеството си на управител на „***** е упълномощил ищеца Н. П. Н. да представлява дружеството пред всички банки на територията на РБългария, като открива и извършва всякакви действия на разпореждане с откритите на името на дружеството банкови сметки.

По делото е представена декларация с нотариално заверен подпис от 07.08.2018г., с която ищецът е декларира, че в качеството си на кредитор и съдружник в ответното дружество „***** е съгласен да бъдат заличени всички и всякакви вземания/задължения на дружеството към него, както и че няма и не може да има каквито и да било финансови претенции във връзка с негови вземания от Дружеството. Тази декларация съдът приема, че не може да породи действие, тъй като представлява декларация за отказ от права и като така е нищожна поради противоречие с добрите нрави. Отказът от бъдещо вземане не е предвиден законодателно – за освобождаване на длъжника от едно вземане е необходимо опрощаването му чрез договор по реда на чл.108 ЗЗД. Следва да се приема, че отказът от бъдещо вземане между същите страни би бил безпредметен, тъй като вземанията възникват или чрез договор и предварителният отказ от него би означавал отказ от възможност за сключване на договори, или от уредените в закона извъндоговорни източници на задължения, които са уредени в обществен интерес. Поради тази причина следва да се приеме, че отказ от бъдещо вземане между същите страни противоречи на добрите нрави. Поради това и представената декларация не следва да се обсъжда като релевантно за спора доказателство.

По делото са представени множество преводни нареждания, с които през периода август 2016 – октомври 2017г., „***** е превеждало суми на

ищеца. Като основание е посочено : теглене, връщане на временна финансова помощ, захранване на сметка, прехвърляне на средства, вноса по кредити.

Установява се от справка в ТР, че от регистриране на дружеството – 1998 г. до 17.05.2017г. ищецът е бил едноличен собственик на капитала, след което правопреемник е станало друго търговско дружество „КММ“ АД.

От заключението на приетата по делото експертиза се установява, че към 01.01.2018г. дружеството е имало задължение към ищеца, отразено по сметка 499-1 в размер на 563929,16 лева. В заключението е отразено, че на 31.12.2018г. са взети множество счетоводни операции, в които участва счетоводна сметка 499, но нямат общо с отписване на конкретното задължението по счетоводна сметка 499-1. Вследствие на тези записвания, извършени на 31.12.2018г., салдото по счетоводна сметка 499 е нулево, т.е. дружеството няма задължения към трети лица.

Не се установява по какъв начин са погасени задълженията на дружеството към ищеца и другите кредитори.

При така събраните и обсъдени доказателства, от фактическа страна следва да се приеме, че при регистриране на ответното дружество, негов едноличен собственик е бил ищеца до месец май 2017г.

През 2012г дружеството е имало задължение към „*****“ в размер на 5874,19 лева главница и 1793,45 лева лихва, дължими по фактура 1748/27.09.2012г. На 20.12.2017г. ищецът е превел на „*****“ сумата от 2000 лева, за която е отразено, че представлява частично плащане по процесната фактура №1748/27.09.2012г.

Не е спорно между страните, че на 20.12.2017г. ищецът е заплатил от своя лична сметка в „*****“ дължимата от „*****“ вноса по договор за кредит с месечна вноса в размер на 5280 евро или 10326,78 лева. Съдът приема това обстоятелство за безспорно с оглед заявеното в писмения отговор : *„Следователно, на 20.12.2017г. ищецът не е платил със свои лични средства от своя лична сметка в „*****“ дължима от „*****“ по договор за кредит с „*****“ месечна вноса в размер на 5280 евро (10326,78 лв). Ответникът не оспорва плащането на вноската по кредита.. Следователно , на 20.12.2017г. ищецът е платил сочените от него суми в общ размер от 12326,78 лева с парични средства собственост на ответника по делото „*****.“*

Въпреки, че съдът приема, че по делото се установи, че ищецът е погасил двете задължения на ответното дружество, предявеният иск по същество е неоснователен.

В проекта за доклада по делото съдът е посочил правна квалификация на иска чл.74 ЗЗД по реда на чл.422 ГПК. Страните не са възразили по правната квалификация и съдът е приел че това е правното основание на исковата претенция. В съдебната практика се приема, че уредената в чл.74 ЗЗД законна суброгация, освен изпълнение на задължение, включва като елемент от фактическия състав и правен интерес от изпълнението. Правният интерес се разбира като „опасност от настъпване на неблагоприятни имуществени последици по отношение на изпълняващия чуждото задължение, и то само във връзка с отношенията му с кредитора по първоначалното вземане“. (В този смисъл Р.№459/08.06.2010г. по гр.д. №1238/2009г., IV г.о.) При основанието по чл.74 ЗЗД се предпоставя интересът за третото лице да плати чужд дълг, но той подлежи на доказване. Доказването на интереса в случая на суброгация по чл.74 ЗЗД е необходимо като елемент на фактическия състав. В хода на делото, ищецът не доказва наличие на интерес от погасяване на задълженията на ответното дружество. Следва да е налице конкретна зависимост в отношенията кредитор-длъжник, които да засягат в смисъл да застрашават имуществени права на третото лице, на което поради това да се признае правен интерес от изпълнение. Правен интерес от плащане на чужд дълг като предпоставка за законовата суброгация по чл. 74 ЗЗД е налице тогава, когато имуществото на третото лице би могло да бъде предмет на претенции или на насочване на изпълнение от страна на кредитора, било по силата на правоотношение между това трето лице и длъжника, било по силата на правоотношение с кредитора. Условието е интересът за заплащане на чуждото задължение да е бил собствен за платеща, а не чужд за него. Ищецът следва да го докаже. Само в такива хипотези третото лице има признат от закона интерес да плати чужд дълг с последицата от това плащане - встъпване в правата на кредитора. По делото не се установи ищецът да има правен интерес от извършеното плащане. Не се установи безспорно, че ако ищецът не е извършил тези плащания, то неговото имущество би се увредило. Едва в представените по делото писмени бележки, ищецът е посочил, че е бил поръчител в лично качество по ползвания от дружеството кредит от „*****“ АД. Посочил е, че ответникът не е оспорил

наличието на договор за кредит между „***** и „*****“ АД. Но това не води безспорно до твърдението му, че самият той е бил поръчител на кредита. Ищецът е могъл да представи копие от договора за кредит, или със съдебно удостоверение да се снабди с този договор, тъй като действително ако е бил поръчител, то за него би бил налице правен интерес от погасяване на вземанията. Друг е въпросът, че съдебно икономическа експертиза би следвало да изясни дали преводите, които ищецът е правил са касаели именно договора за кредит, а такива доказателства не са представени.

При тези доводи, съдът приема, че предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. С оглед изхода на спора, ищецът следва да заплати на ответника направените по делото разноски в размер на 2072,44 лева съобразно представения договор за правна помощ.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. П. Н. с ЕГН ***** от гр.П***** №20 ап.7 против „*****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.П***** №108, представлявано от управителя А. Ц., иск с правно основание чл.74 ЗЗД, предявен по реда на чл.422 ГПК да бъде признато за установено, че „*****, ЕИК *****, дължи на Н. П. Н. сумата от 12326,78 лева главница и 6255,85 лева лихва за забава върху главницата за периода 20.12.2017г. - 20.12.2022г., за които е издадена заповед за изпълнение №3711/21.12.2022г. по ч.гр.дело №6718/2022г. по описа на РС Плевен, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Н. П. Н. с ЕГН ***** от гр.П***** №20 ап.7 **ДА ЗАПЛАТИ** на „*****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.П***** №108, представлявано от управителя А. Ц. разноски в размер на 2072,44 лева.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд Плевен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____